

IBDIS | We know
TOATE DREPTURILE REZERVATE
© EDITURA MIRON

LYNSAY SANDS – THE HEIRESS

Traducerea: Cornelia Cernetchi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SANDS, LYNSAY

Moștenitoarea / Lynsay Sands ; trad. de Cornelia Cernetchi. - București :

Editura Miron, 2023

ISBN 978-606-8695-30-3

I. Cernetchi, Cornelia (trad.)

821.111

Lynsay Sands

Moștenitoarea

PROLOG

– Nici nu s-a făcut bine ziuă și deja orașul e aglomerat.

Suzette Madison dădu din cap tăcută când auzi comentariul surorii ei și privi pe geamul trăsurii. Pe străzile aglomerate pe unde treceau, activitatea era în toi. Londra era fascinantă și interesantă, în comparație cu sătucul adormit, învecinat cu moșia unde s-au născut și au crescut ele. Sau ar fi fost și acesta, dacă pe Suzette nu ar fi preocupat-o grija pentru tatăl ei.

– Crezi că-l vom găsi pe tata la casa din oraș? întrebă Lisa, ca și când i-ar fi citit gândurile.

Suzette oftă și se rezemă pe spătarul banchetei, trecând cu privirea peste fețele celorlalte două femei din trăsură. Georgina, camerista Suzettei, care era cu zece ani mai mare, se uita calmă pe celălalt geam al trăsurii, la clădirile pe lângă care treceau. Bet, camerista Lisei, era de o seamă cu stăpâna ei și, în comparație cu ea, pur și simplu vibra de entuziasm pe locul ei. Fața ei plină de pistrui reflecta uimirea și entuziasmul în fața lucrurilor văzute din trăsură.

– Sper că da, zise Suzette, privind-și sora.

Lisa își găsi o poziție mai confortabilă, iar Suzette constată la sora ei cearcăne în jurul ochilor și o paloare a pielii. Lisa avea avantajul podoabei capilare de culoare deschisă, ca mama sa, ca și al pielii fine, ca porțelanul, pentru care Suzette a invidiat-o dintotdeauna, doar că nu invidia și cearcănele din jurul ochilor, care-i făcea să pară înfundați în orbite, atunci când nu dormea suficient. În ultima vreme nici una, nici cealaltă nu apucase să doarmă prea mult, fiind confruntate cu grijile și disconfortul călătoriei.

— Dacă nu-l vom găsi acolo? întrebă Lisa, privind afară pe geamul de pe partea ei.

Suzette simțea o neliniște la acest gând. Nu mai știau nimic de tatăl lor de când a plecat la Londra, acum mai bine de o lună. Lordul Cedrick Madison plecase în oraș, ca să semneze niște documente de afaceri și le-a asigurat că va reveni până la sfârșitul săptămânii. Ar fi putut să se întoarcă mai devreme, dar a vrut să treacă și pe la sora lor, Christiana, dacă tot era în oraș. Christiana, sora cea mare, se căsătorise în urma cu un an, cu Richard Fairgrave, conte de Radnor, iar cei doi s-au mutat în casa lui din Londra.

Suzettei îi era dor de sora lor mai mare. Și pentru ea își făcea griji, fiindcă ea și Lisa i-au scris lui Chrissy în mod regulat, dar nu au primit răspuns. Asta nu le-a dat mari motive de îngrijorare la început. Au înțeles la câte schimbări va trebui să se adapteze Chrissy, fiindcă avea o viață interesantă și era foarte ocupată la Londra, iar timp pentru corespondență va avea foarte puțin. Numai timpul trecuse și nu primiseră răspuns la scrisorile lor, așa încât au început să se agite, iar vizita tatălui lor a venit ca o ușurare în acest sens.

Cu toate acestea, tatăl lor nu s-a întors la finalul săptămânii cu povestiri despre bunăstarea și fericirea Christianei. Nu s-a întors deloc. Și nici nu le-a trimis vreun mesaj. După două săptămâni în felul acesta, Suzette a trimis o scrisoare, în care l-a întrebat de sănătate și dacă are noutăți de la Christiana. Când deja s-au scurs trei săptămâni fără niciun răspuns, a mai expediat un mesaj împreună cu Lisa. După o lună fără răspuns, Suzette nu a mai suportat îngrijorarea și stresul întrebărilor. Începuse să creadă că Londra le înghite membrii familiei, unul câte unul.

A decis că trebuie să plece la oraș, după tatăl ei, ca să afle ce s-a întâmplat. Nu a fost deloc surprinzător că Lisa a insistat să o însoțească.

Au pornit amândouă la drum și le-au luat cu ele pe cele două cameriste, precum și patru lachei, ca să-i țină la distanță pe tâlharii care le-ar considera pradă ușoară. Și se pare că a avut efect; au ajuns la Londra fără să le fi acostat nimeni, iar foarte curând vor ajunge și la casa din oraș a familiei. Așadar, foarte curând vor afla ce s-a întâmplat.

— Dacă nu-l găsim acolo, vom afla noi unde este, răspunse în final Suzette, bucuroasă că Lisa nu dorește să cunoască detalii, fiindcă nici ea nu avea idee. Era prima dată când amândouă vizitau Londra, așa că nici ea nu știa la ce să se aștepte. Deocamdată nu era nimic impresionant. Totul părea o lume de clădiri mari, înghesuite și cu acoperișurile înghițite de norul dens de fum de cărbune, despre care credea că provine de la numeroasele șeminee aprinse, fiindcă era o dimineață friguroasă. Suzette prefera viața calmă și liniștită din provincie, unde putea măcar să vadă cerul.

Suzette și-a dat seama că, în sfârșit, au ajuns la reședința familiei Madison când s-a oprit trăsura. Deși era casa acestui neam de mai multe generații, până acum ea nu văzuse niciodată reședința Madison din Londra, iar acum se trezi că o admiră curioasă, imediat ce a coborât din trăsura. Era cam mare și părea grandioasă, iar proprietarii ei erau din neamul Sefton, din care se trăgea mama ei și care a fost extrem de bogat. Bunicul ei a fost numit la vremea lui "Bătrânii saci cu bani Sefton", din cauza averii pe care a moștenit-o, dar pe care el însuși a sporit-o. Bătrânul le-a lăsat averea nepoatelor sale, după moarte, împărțind în trei, astfel că a lăsat fiecareia dintre ele o avere după care vor alerga vânătorii de zestre încă de la debutul lor. Sau așa s-ar fi întâmplat, dacă nu ar fi insistat el însuși să fie păstrat acest secret.

— Așa-i că pare enormă? șopti Lisa, oprindu-se în fața ei. Deși mi se pare cam dărăpănată.

Suzette aprobă dând din cap; nu era surprinsă de micile semne de neglijare ici, colo. În ultimul an au avut foarte puțini bani, mulțumită tatălui lor, care fusese nevoit să reducă din numărul servitorilor și să facă eforturi de a economisi din ceea ce nu era absolut necesar. După ce le-au rugat pe cameriste să supravegheze descărcatul bagajelor, Lisa și Suzette au urcat scările de la intrare.

Una din cele două uși masive s-a deschis înainte să ajungă ele la ea. Un majordom cu o față somnoroasă a scos capul și le-a privit oarecum iritat pe Lisa și pe Suzette. Fără îndoială că enervarea lui avea ca motiv ora matinală, însă imediat a zărit trăsura. Apoi, recunoscând blazonul familiei baronului Madison, s-a îndreptat de spate și expresia feței a devenit brusc primitoare. În fine, pe cât de primitoare o permite fața unui majordom englez, după cum se gândea Suzette, când a remarcat la el și un zâmbet șters, în colțul gurii.

– Domnișoarele Suzette și Lisa, le salută bărbatul.

Suzette dădu din cap scurt și se forță să zâmbească, iar Lisa trecu pe lângă bărbat, intrând în casă. Se întoarse pe călcâie, își scoase mânușile și-l întrebă:

– Unde este tatăl nostru?

– Aăă... bărbatul rămase cam uimit în primul moment, apoi se uită lung spre scări, după care privi spre hol și se relaxă, dând răspunsul: Cred că este în biroul său, domnișoară.

Suzette se uită imediat în direcția sugerată și zări lumină pe sub o ușă, unde înțelese că era biroul.

– Vă mulțumim, zise ea și o luă de mână pe Lisa. Cameristele noastre vor veni imediat. Vă rog să chemați pe cineva să le arate camerele unde vom sta să le ajute cu pregătirile.

– Sigur că da, domnișoară, recepționă el mesajul și porni de-alungul holului, în căutarea servitorilor menționați, iar Suzette deschise ușa biroului. Suficient de neliniștită ca să mai bată, o deschise pur și simplu și intră, dar se opri imediat,

când văzu în ce hal era încăperea. Primul șoc primit a fost mirosul acru-pătrunzător al fumului de pipă, amestecat cu cel de alcool stătut. Combinația a lovit-o ca un pumn invizibil. Suzette strâmbă din nas dezgustată, iar pe măsură ce vizualiza paharele și farfuriile goale înșirate prin cameră, acest lucru se accentua. Cele mai multe păreau concentrate pe lângă două scaune poziționate în fața șemineului, deși nu erau la fel de multe cât puteai număra pe suprafața biroului, de jur împrejurul siluetei tatălui lor, prăbușit pe birou. Paharele erau toate golite de conținut, iar unele farfurii erau pe jumătate pline cu mâncare stricată. Se pare că în ultima lună tatăl lor petrecuse mult timp în această cameră. Judecând după mirosul și starea lucrurilor, cea mai mare parte a timpului și-a petrecut-o bând și fumând pipă, iar de mâncat nu mâncase aproape deloc.

– Vai de mine! exclamă Lisa. Cred că s-a întâmplat ceva grav.

Suzette făcu o grimasă care sugera că afirmația era mult prea blândă. Pur și simplu nu acesta era Cedric Madison, cel care le-a crescut. Evident că se petrecea ceva extrem de grav. Tatăl lor nu purta haină, avea mânecile cămășii suflecate și părul foarte ciufulit. Stătea la birou cu capul sprijinit pe mâini, evident dormind, sau leșinat. Nici ea nu putea să-și dea seama bine.

Suzette își înghiți nodul care i se formase în gât, închise ușa și se apropie de birou, spunând calm:

– Tată?

– Doarme, nu-i așa? întrebă îngrijorată Lisa, care se oprise în fața biroului.

Suzette deveni și mai circumspectă, auzind această întrebare și întinse mâna să-l atingă pe tatăl ei, dar regretă imediat gestul făcut. El a răspuns și s-a îndreptat de spate brusc, apoi s-a rezemat de spătarul fotoliului, însă bărbatul cu care se confruntau acum nu era deloc acel Cedric Madison pe care-l

cunoștea. Acest bărbat avea ochii injectați de nesomn, fața palidă și era nebărbierit de vreo câteva săptămâni, iar în barbă i se lipiseră resturi de mâncare. Purta o cămașă care se vedea clar că nu fusese schimbată de multe zile, dar oferea meniul mut al foarte multor zile. Mirosea îngrozitor.

Suzette scoase o batistă de sub mânecă și o lipi de nas, ca să se ferească de miros.

– Tată? zise Lisa dezamăgită.

Cedric Madison clipea și le privea cu o expresie ce trăda confuzie.

– Să fiu al naibii, dar ce faceți aici? le întrebă el uimit, în timp ce se uita când la Suzette, când la Lisa. Unde sunt? zise apoi. Am ajuns acasă?

Suzette nu mai știa ce să spună. Fiecare cuvânt rostit de acest bărbat era cufundat în aburi de alcool, iar nici pe fotoliu părea că nu stă prea comod. Lisa îl luă cu binișorul:

– Ești în biroul tău, din casa de la Londra.

Cedric Madison se gârbovi brusc, copleșit de dezamăgire.

– Atunci nu a fost un vis? Mi s-a întâmplat din nou?

Suzette simțea cum i se crapă inima în piept, iar groaza puse stăpânire pe ea, din cauza ultimei întrebări.

– Ce ți s-a întâmplat din nou? Ce se întâmplă cu dumneata, tată?

– Oh! oftă el, iar din gură îi mai ieși un abur de whisky; își trecu degetele prin păr. Mi-e teamă că am ajuns din nou într-un împas.

– Sper că nu ai pariat din nou, tată? îl întrebă Lisa alarmată, iar el dădu din cap afirmativ.

– Cât este de grav? întrebă Suzette acum. Ultima dată atât de mult pariase, încât Christiana a fost nevoită să se mărite cu Dicky, ca să-i salveze din tristul și adâncul puț al rușinii.

– Grav, la fel de grav cum a fost ultima dată, poate mai rău, recunosc eu, plecând capul, de rușine. Nici nu mai știu cum

s-a întâmplat, a adăugat el uimit. Nu am vrut. Pur și simplu... Clătina din cap de nefericire. Am făcut-o, apoi am vrut să repar greșeala. M-am rugat de toată lumea care cunoștea secretul. M-am milogit să iau bani cu împrumut. Aș fi furat, dacă aș fi putut. Pur și simplu nu-mi merge nimic.

Suzette se uita lung la el și simțea cum sufletul îi este inundat de un val de groază, trădare și teamă, toate clocotind amestecate cu furie. Strânse pumnii și își înfipse unghiile în palme, apoi mormăi:

– Să înțeleg că nu ai avut documente de semnat? Până acum nu ai fost nevoit să vii în oraș, ca să semnezi acte. A fost doar o șmecherie, ca să ajungi în oraș. Adevărul este că ai venit aici ca să joci la cazinou. Asta a fost cu călătoria intempestivă la Londra, nu-i așa?

– Nu, protestă el și se ridică, deși îi tremurau genunchii. Langley mi-a scris. Era îngrijorat pentru sora voastră. Spunea că-l bănuiește pe Dicky că se poartă urât cu ea. Mi-a relatat cum a fost alungat de la ușa lor de trei ori și era îngrijorat pentru ea. Știa că Dicky nu mă poate refuza pe mine și a dorit să merg eu să văd cum stau lucrurile. Jur.

Suzette se uita la el și nu-i venea să creadă. Robert Langley era un prieten de familie, vecin cu ei și de obicei o sursă de informații demnă de încredere, dar era greu de crezut că soțul Christianei, Richard, s-ar purta urât cu ea. Bărbatul părea că o adoră, în urmă cu un an, când s-au căsătorit.

Lisa exprimă cu voce tare acest protest, așa că zise înverșunată:

– Dicky nu s-ar purta urât cu Chrissy, pentru că o iubește.

– Așa mi se părea și mie, recunosc tatăl ei. Doar că Robert nu minte, iar dacă Dicky se poartă urât cu ea... clătina din cap și se cufundă iar în fotoliu. În fine, din acest motiv am venit în oraș. Vă jur că nu am avut intenția să merg la cazinou. Nici nu mai știu exact ce s-a întâmplat, zise el încruntat.

– Și noi cum vrei să te credem? întrebă Suzette furioasă. Cum am putea să credem ce ne spui? Ne-ai promis că nu vei mai juca în viața dumitale și totuși, iată-ne aici, aduși în pragul ruinei pentru a doua oară, în mai puțin de un an!

– Știi, gemu de supărare Cedric Madison și își acoperi fața cu palmele. Nu înțeleg cum s-a întâmplat. Nu-mi amintesc să fi jucat, zise el și vocea lui se auzi înfundat. Probabil că am băut.

– Foarte convenabil, replică ea cu răceală. Dar mai exact cum ai reușit ca, în loc să vezi ce face Chrissy, ai ajuns să joci jocuri de noroc?

Își lăsă brațele în jos și zise abătut:

– Nu am găsit-o acasă când am ajuns la reședința lor, iar Dicky m-a luat să bem ceva la club. Îmi amintesc că am mers acolo, iar el a sugerat să dăm o raită scurtă pe la cazinou. Mi-a...

– *Dicky* te-a dus la cazinou? întrebă Lisa cu un amestec de neîncredere și dezamăgire.

– Cred că da. Deși nu părea deloc sigur. Adică, i-am zis nu, când mi-a propus, dar îmi amintesc că am ajuns acolo totuși, așa că...

– Oh, măcar atâta lucru îți amintești, da? întrebă și Suzette, apoi îi zise printre dinți: Nici măcar nu ar fi trebuit să ajungi acolo! Evident că ai intenționat să joci, altminteri nu te-ai fi dus acolo. Cum ai putut să faci asta din nou? Ți-ai jucat propriile fiice la cazinou, până în pragul ruinei nu o dată, ci de două ori. Mă bucur că mama nu mai este în viață și nu vede ce bețivan risipitor ai devenit.

Suzette nu mai așteptă să-i vadă reacția la aceste cuvinte, ci s-a întors ieșind din cameră ca o furtună, prea îngreșoșată de imaginea lui, ca să mai rămână acolo. Lisa o urmă imediat și închise ușa. Întrebă îngrijorată:

– Ce facem acum?

– Nu știi, zise Suzette și se opri. Simțea un nod în gât și era buimăcită, ca și când ceva i se încolăcise în jurul pieptului și o

împiedica să respire. Trase profund aer în piept, făcând efortul să se calmeze, apoi începu să se plimbe șoptind: Trebuie să mă gândesc.

Lisa tăcuse și se uita la ea cum parcurge holul până la intrare și înapoi.

Suzettei nu i-a trebuit prea mult timp de gândire, ca să-și dea seama ce trebuia să facă. Erau în aceeași situație în care au fost ultima dată, când tatăl lor a pierdut bani la pariuri, acum un an. Atunci s-au salvat prin căsătoria lui Chrissy, care și-a încasat zestrea și a achitat datoria. Era evident că acum trebuia să se întâmple același lucru. Doar că de data aceasta Suzette va trebui să se mărite, să-și încaseze zestrea și să achite datoria. Gândul acesta i se conturase bine în minte când ușa de la intrare se deschise și valeții au apărut, cărându-le cuferele.

– Opriți-vă, zise ea și se poziționă în calea lor. Va trebui să duceți înapoi cuferele. Nu rămânem aici.

– Nu? repetă surprinsă Lisa, care venise lângă ea și îi privea pe tinerii care acum ieșeau cu poverile pe umeri. Unde mergem?

– Acasă la Christiana și la Dicky, zise hotărâtă Suzette, apoi o luă de mână pe Lisa și o trase după ea afară. Va trebui să mă căsătoresc, așa cum a făcut Chrissy, ca să pot să mă ocup de probleme, șopti ea, ca să nu fie auzită de servitori. Cu toate că probabil ei deja știau, realizează ea oftând, apoi continuă: Tata stă tot timpul numai în provincie, dar Christiana și Dicky sunt aici, în oraș și primesc invitații la baluri. Poate ne vor introduce ei în societate, iar asta este neapărat necesar, dacă doresc să-mi găsesc un soț.

– Oh, Suzette, o compătimi Lisa. Poate că Dicky va fi dispus să achite și de data aceasta.

Suzette surâse neconvingător, mirată și ea de îndoiala din glasul Lisei. Într-un fel, ea nu putea să înțeleagă asta, iar Suzette înțelegea perfect. Dicky plătise deja o sumă uriașă prima dată.

Cu toate că și-a recuperat-o după primirea zestrei, nu era rezonabil să se aștepte ca tot el să plătească... mai ales dacă se purta urât cu Christiana. Dacă era adevărat, asta însemna că nici nu a iubit-o pe sora ei, așa cum a pretins și atunci singurul motiv al cererii în căsătorie a rămas zestrea. Dacă așa stăteau lucrurile, el nu va fi dispus să renunțe la încă o parte din bani.

– Nu, zise ea căzută pe gânduri. Christiana a plătit pentru prima aventură a tatei la cazinoul din Londra. Dicky se va înfuria, dacă îi va cere cineva să plătească și acum. Oricum, nici ea nu trebuie să plătească. Acum e rândul meu.

Au ajuns la trăsura, iar Suzette i-a spus vizitiului unde va fi următoarea oprire. O zori pe Lisa să urce în trăsura de unde de-abia au coborât. I se părea mai spațioasă, doar cu ele două ca ocupante, iar Suzette nu păru surprinsă când Lisa a zis:

– Cum rămâne cu cameristele noastre?

Suzette oftă și privi spre casă. Fără îndoială ele au urcat la etaj să ajute la pregătirea camerelor și să supravegheze aducerea cuferelelor. S-a gândit să le cheme, dar clătină din cap și zise:

– Poate ar fi mai bine să le lăsăm aici, deocamdată. Cel puțin până vom fi sigure că suntem binevenite acasă la Christiana.

– Sigur că suntem binevenite. Este sora noastră, adăugă Lisa, cam tulburată de sugestia că s-ar putea să nu fie binevenite.

– Da, bine, doar că nu ne-a mai scris de când a plecat, nu? întrebă retoric Suzette.

– Sunt sigură că scrisorile noastre s-au rătăcit, sugerează Lisa.

– Sau nu o lasă Dicky să ne scrie, comentă Suzette.

Lisa căzu pe gânduri și spuse:

– Este posibil și asta. Tata a spus că Robert i-a dezvăluit cât de oribil se poartă Dicky cu Chrissy.

– Exact. Suzette tot dădea din cap, uimită de această noutate. Este atât de greu de crezut. A trecut doar un an, iar el era atât de fermecător și de iubitor în perioada când i-a făcut

curte. Adevărul era că bărbatul părea copia fidelă a eroului romantic, care urma să-i salveze pe toți de la distrugere, declarându-și iubirea necondiționată pentru Christiana, pe care o curta cu atâta entuziasm și farmec, încât toate trei fetele erau îndrăgostite de el.

– Robert nu ar minți, veni concluzia Lisei.

– Nu. Iar asta înseamnă că tot farmecul și entuziasmul pe care le-a demonstrat în perioada când i-a făcut curte au fost probabil doar de fațadă, pentru ca ea să muște momeala, să se îndrăgostească de el și să-l ia de soț.

– De ce? întrebă dezamăgită Lisa.

– Cum, de ce? Pentru zestre, repetă Suzette. Dacă nu a iubit-o cu adevărat, acesta putea fi singurul motiv pentru care a vrut să o ia de soție.

– Dar nimeni nu știe despre zestrea fiecăreia dintre noi, aduse vorba Lisa. Bunicul a insistat asupra acestui detaliu, ca să ne ferească de vânătorii de zestre.

– Ei bine, Dicky o fi aflat cumva, zise Suzette, cea rațională. Mai ales că nimic nu poate rămâne veșnic un secret. Știi asta. Servitorii vorbesc și așa se divulgă secretele.

– Poate așa este, zise Lisa. Și mi s-a părut ceva prea brusc, un fel de vârtej. Au trecut doar câteva săptămâni între ziua când tata a venit acasă cu vestea despre iminenta noastră ruină financiară și data nunții Christianei cu Dicky. Cred că Dicky și-a declarat adorația doar vreo două săptămâni.

– Da, foarte posibil, zise Suzette.

– Dacă vei avea și tu parte tot de un bărbat rău? zise Lisa posomorâtă.

Suzette strânse buzele. Erau șanse minime să cunoască un bărbat pe care să-l poată iubi și care să o iubească în două săptămâni, dar a naibii să fie ea, dacă avea de gând să-și petreacă viața alături de un soț care să fie urâcios cu ea. Suzette se hotărâ că nu va alerga după iubire, așadar declară: